

A apărut

și se găsește de vânzare la redacția noastră

Legea Timbrului

cu toate modificările aduse până în prezent cu deciziile comisiei timbrului și cu un index alfabetic aranjată de

I. MĂNESCU

președinte la Curtea de Apel Cluj

Prețul 100 Lei.**BANCA CENTRALA**

Intreprinderi industriale fondate și co-interesate :

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sârmă în Ghiriș, gara Câmpia-Turzii ;

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
S. A. SEDIUL CENTRAL CLUJ

Filiale : Alba-Iulia, Bistrița, Hațeg, Sibiu, Turda.

Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane, depuneri 120 milioane

A apărut**Legea Contribuțiilor Directe**

cu instrucții oficiale, Dec. Com. Centrale și cu un index alfabetic, ediție aranjată de

I. Mănescu

președinte la Curtea de Apel Cluj

Colecțiile se primesc la redacția noastră.

Prețul 130 Lei.**A apărut****Colecția de Legi și Regulamente**

(1 Ianuarie 1933-31 Dec. 1933)

Tomul XI

Partea I Legi

Ediția :

Consiliul Legislativ

București

Imprimeria Centrala

1934.

George Sofronie,

Prof. la Facultatea de drept din Gradea

Securitatea internțională

Delapactul Societății Națiilor din Iunie 1919 la Memorandum-ul Briand asupra organizării unui regim de Uniune federală europeană din 1 Maiu 1930.

Lei 100

București 1933

Editura „Curierul Judiciar“

A apărut**BULETINUL LEGILOR**

care publică legile, regulamentele și instrucțiunile la câteva zile dela publicarea lor oficială sub direcțiunea

D-lui. I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Abonamentul 700 lei anual

Pentru magistrați și avocați 500 „ „

Platibil și în rate de minimum 50 lei

Administrația la Curtea de Apel Cluj

Jurisprudențe civile

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 672/931. Președinte: T. Magheru, consilier

Când actul de vânzare este semnat numai de un indivizar înseamnă că numai acesta și-a vândut partea lui nu întregul imobil. Probe. Interpretarea lor. Denaturarea se săvârșește atunci când în conținutul actului din a cărui interpretare instanța arată că a dedus o concluziune, nu se găsește decât numai termeni cari prin sensul lor unic, clar și vădit neîndoelnic să contrazică și să elimine în mod manifest concluziunile deduse. Aprecierea expertizelor este de suverană apreciere a instanței de fond.

Având în vedere că deciziunea supusă recursului din care rezultă că la 13 Martie 1925, Gheorghe Iltu a intentat acțiune în contra părților Vasile Strâmbu și soția sa Maria Strâmbu-născută Hanea, pentru a fi obligați să recunoască dreptul de proprietate asupra imobilelor arătate în acțiune, și să libereze act propriu de intabulare în schimbul plății restului de preț în sumă de 50.000 lei.

Că Tribunalul Alba s. I-a, a admis acțiunea, dar această sentință fiind atacată, Curtea de Apel Cluj, S. I. prin decizia supusă recursului, a reformulat în parte sentința primei instanțe și a respins acțiunea în ce privește pe Maria Strâmbu-născută Hanea, menținând celelalte dispozițiuni din sentința Tribunalului în privința părții Vasile Strâmbu.

Că, pentru a da această soluțiune, instanța cu jurământul părților stabilește în fapt că imobilul din litigiu, a format proprietatea ambilor părți, în părți egale, iar printr-un contract provizor din 6 Martie 1924, singur părătul Vasile Strâmbu și-a vândut partea sa reclamantului, astfel încât el singur urmează a da în posesiune imobilul vândut, precum și act propriu de intabulare în schimbul restului de preț, fără ca să rezulte de nicăeri spune Curtea — că și părâta ar fi vândut partea sa, reclamantului, astfel încât față de acesta acțiunea a trebuit să fie respinsă.

Având în vedere că prin motivul I de recurs, se pretinde că instanța ar fi denaturat convențiunea din 6 Martie 1924, atunci când a conchis că recurentul a cumpărat numai $\frac{1}{2}$ din imobilul aparținând soților Strâmbu. Din termenii acestei convențiuni — pretinde recurentul — ca și din chitanțele dela dosar, și din depunerile martorilor Grosz și P. Roșca rezultă că recurentul a cumpărat întreg imobilul și nu numai partea lui Vasile Strâmbu.

Având în vedere că interpretarea probelor și aprecierea verosimilității faptelor cuprinse în ele constituie un atribut suveran al instanțelor de fond, singura limită adusă acestui drept fiind aceea de a nu se denatura probele și actele interpretate.

Că o denaturare atunci este săvârșită, când în conținutul actului din a cărui interpretare instanța arată că a dedus o concluziune, nu se găsesc decât numai termeni care prin sensul lor unic, clar și vădit neîndoelnic să contrazică și să elimine în mod manifest concluziunile deduse.

Că în speță actul de vânzare din 6 Martie 1924 neavând înțelesul clar și vădit neîndoelnic — de înstrăinarea din partea ambilor soți — cum pretinde recurentul, iar instanța de apel arătând în motivele pe care își bazează soluția, că actul se găsește semnat numai de unul singur dintre proprietarii imobilului anume Vasile Strâmbu și prețul din act nu corespunde valorii întregului imobil și numai pentru jumătate dintr-însul, urmează că ea și-a făcut convingerea prin interpretarea ce a dat actului menționat, în raport cu toate celelalte probe ale dosarului la care instanța arată că se referă.

Că procedând astfel nu se poate aduce instanței de fond, imputarea de denaturare așa cum greșit se susține prin motivul I de recurs, de oarece soluțiunea Curții conține toate elementele și termenii pe care se sprijină interpretarea ce a dat actului intervenit la 6 Martie 1924, și în consecință acest motiv dovedindu-se nefondat cată a se respinge.

Având în vedere că prin acest motiv se pretinde că instanța ar fi violat art. 1237 C. C. A., care consacră prezumția că averea achiziționată în timpul căsătoriei aparține bărbatului, că potrivit acestui text — susține recurentul — Vasile Strâmbu a fost singur proprietar al imobilului și intrucât nu s'a făcut dovada că și părâta a cumpărat imobilul cu banii săi proprii, ori a fost donatară a soțului său prin act public, ea nu a putut fi considerată ca proprietară.

Considerând că art. 1237 CCA., se găsește cu totul străin cauzei față de constatarea instanței că imobilul a constituit proprietatea ambilor soți, acest text neavând nici o aplicațiune în speță și deci imputarea de violare a lui fiind nefondată motivul urmează a se respinge.

Având în vedere că prin acest motiv se pretinde că instanța a comis o eroare gravă de fapt atunci când a conchis — contrar afirmațiunilor expertului recurentului — că imobilul valora 400.000 lei precum și că imobilul a aparținut ambilor soți.

Considerând că pentru a se fixa asupra valorii ce a avut imobilul în 1924 instanța a audiat atât pe expertul recurentului anume P. Cârnat, cât și pe expertul A. Oanea, care au evaluat imobilul cel dintâi la 200.000 lei, iar al II-lea la 400.000 lei—450.000 lei. Că față de aceste evaluări, instanța a putut conchide fără a comite o eroare gravă de fapt, și ținând seamă de întregul complex de probe, că pentru suma de 200.000 lei nu s'a vândut decât jumătate din întregul imobil ea nefăcând pentru aceasta decât să uzeze de dreptul ei exclusiv de apreciere a probelor cauzei și fără ca această susținere a recurentului să fie întemeiată.

Că în ce privește stabilirea că ambii părâți erau proprietari, instanța arată că atât din depunerile martorilor Ion Hanea și Miron Muntean, (care arată că înainte de 1924 au cumpărat imobilul dela ambii soți Strâmbu), cât și din depozițiile martorilor C. Bârsan și Nicolae Jurcea și Emil Hulea rezultă că părâții au cumpărat imobilul împreună, în câte $\frac{1}{2}$ parte de la Negruț și soția, înainte de anul 1923, astfel încât instanța a putut conchide fără a

comite nici în această privință o eroare de fapt, — că proprietatea imobilului vandut prin actul din 6 Martie 1924, a aparținut ambilor soți, și nu numai lui V. Strâmbu.

Considerând, — în ce privește susținerea că din chitanțele de primirea plății semnate de ambii soți, ar rezulta că amândoi soți au vândut — aceste susțineri referindu-se la chestiuni de fapt, aveau a fi ridicate numai înaintea instanței de apel, ele neputând fi puse în discuțiune pentru prima oară direct înaintea Inaltei Curți, care apreciază legalitatea soluțiunii date numai în raport cu mijloacele desbătute înaintea instanțelor de fond. Ca astfel fiind, și aceste obiecțiuni nefăcând obiectul discuțiunilor înaintea Curții de Apel, urmează că și ultimul motiv de casare se găsește nefondat și în consecință recursul câtă a se respinge, cheltuelile de judecată fixându-se la 1000 lei prin apreciere.

NOTA. Dispozițiunile Legii pentru Curtea de Casație sunt aplicabile tuturor recursurilor și conform acestora se judecă, fie că ele sunt deferite Inaltei Curți, ori Curților de Apel din orice parte a țării. Este cert, că dispozițiunile acestei legi sunt inspirate de doctrina și Jurisprudența franceză, iar în cazul care ne preocupă legiuitorul a curmat o vie și veche controversă existentă acolo.

Fără îndoială, că convențiile legal încheiate constituie legea părților, cari au consimțit-o, și în privința aceasta Codul civil român are text formal (art. 969 c. civ. R.); și această împrejurare, din punctul de vedere al recursului, a dat nașterea discuțiunii de o excepțională importanță, anume, dacă legea particulară a părților trebuie asimilată legilor generale și în consecință, dacă violarea convenției părților — legea lor — constituie un motiv de recurs asemănător violării unui text sau a unei dispozițiuni din legea pozitivă.

În fața unei doctrine divizate, și anume: acei cari susțineau, că violarea contractului este egală violării unei legi (Carré, Poncet); de altă parte, cei cari afirmau, că trebuie a se face distincția în tre cazuri, când termenii clauzei sunt clari și atunci când ei sunt obscuri; (Boncenne, Toullier) și în fine într'o altă părere, s'a crezut, că violarea contractului constituie o judecată rea (mal jugé) ce nu dă loc la casare; — Casația franceză și-a fixat jurisprudența, și este stabilită aproape constant, în sensul, că în cazul când instanța de fond a constatat în fapt existența tuturor elementelor constitutive ale unui contract de ex.: un schimb, și totuși înlătură calificarea legală a actului juridic, de pildă conchizând că este împrumut, în asemenea caz recursul în casație este deschis, căci în atare ipoteză judecătorii fondului au schimbat însăși natura contractului.

Când însă lucrarea Judecătorului s'a limitat numai la fixarea înțelesului actului, ori de a constata intențiunea părților aceasta stabilire, ca fapt material, constituie o simplă stare de fapt, care este de atributul suveranei aprecieri a instanței de fond, ce scapă de sub controlul Curții de Casație.

Legiuitorul român, cunoscând stadiul doctrinei

și jurisprudenței franceze, prin art. 30 p. 8 din Legea C. de Casație a înlăturat controversa și a dispus, că pentru rea interpretare a contractului recursul este admisibil numai când, prin interpretarea contractului Judecătorul fondului, prin hotărâre, a schimbat însăși natura contractului, sau în cazul când s'ar denatura înțelesul clar și vădit neîndoelnic al clauzelor contractului.

Din textul citat reiese în mod cert, că în principiu instanțele de fond au dreptul de suverană apreciere asupra faptelor și circumstanțelor materiale ale actelor și ale contractelor și ele sunt în drept de a stabili ca stare de fapt existența actului, cum și voința părților, iar în privința această instanța de casare nu este îndreptățită a cenzura sentința instanței de fond, căci în sistemul legii, Curtea de casație și orice instanță de casare, nu se poate constitui în al treilea grad de jurisdicție de fond.

Textul legii totuși îngrădește puterea de apreciere a instanței de fond, de oarece odată ce elementele actului juridic au fost constatate ca stare de fapt, instanța de fond nu-l poate aprecia în mod discreționar în raport cu legea, adică să-i dea altă calificare legală, de cât aceea pe care legea pozitivă o prevede; ci Tribunalul ori Curtea de fond sunt silit să facă o exactă aplicare a textelor de lege la faptele constatate, și neurmând acestei regule hotărârea lor este supusă controlului Casației și este casabilă pentru denaturarea contractului, căci în acest caz nu mai este vorba de greșită apreciere a înțelesului contractului, ci de o călcare vădită a unei dispozițiuni a legii, care definește condițiunile ori elementele constitutive ale unui anumit contract și pe care Judecătorul fondului a nesocotit-o.

Prin urmare denaturarea contractului, adică schimbarea naturei contractului constă în aceia, și în loc casării hotărârei, când Judecătorul fondului, sub motiv de interpretare în calificarea legală se trebuie să-o dea contractului sau în constatarea efectelor legale a convenției nesocotește legislațiunea generală care guvernează acel contract și care irată și enumeră atât condițiunile existente, cât și efectele acelui contract.

O altă rezervă adusă de legiuitor, prin art. 30 p. 8 din legea C. de Cas., principiului, că judecătorul fondului are dreptul de suverană apreciere asupra conținutului contractului este aceea „să nu se denatureze înțelesul clar și vădit neîndoelnic” bine înțeles al clauzei.

Dacă într'adevăr această dispoziție constituie o inovație a legiuitorului din 1925, căci o asemenea regulă nu există în vechea lege a Curții de Casație, dar ea exista și era consacrată de jurisprudența anterioară.

Este constant, că judecătorul fiind chemat, ca prin sentință să constate înțelesul contractului și să stabilească voința părților, este dator să se refere neapărat la termenii gramaticali întrebunțați în act, odată ce cuvintele uzitate sunt clare și nu dau loc la nici o îndoială, fie asupra înțelesului, fie asupra voinței părților limpede exprimată și nici o considerațiune, cum de pildă motive de echitate rațională sau altele de altă natură, nu îndreptătesc

instanța de fond să nu facă aplicarea clauzelor formale și precise ale contractului, când sensul lor reese clar și vădit neîndoelnic din cuvintele din act. Dreptul Judecătorului de a descoperi intențiunea părților, prin interpretare, începe numai atunci, când clauza contractului este echivocă și obscură și când expresiunile întrebuițate sunt neclare, ambigue și este vădit, că ele nu redau fidel voința părților.

Prin urmare instanța de casare, are dreptul să cenzureze hotărârea judecătorului de fond, când este vădit, că a dat contractului un alt înțeles, de cât acela care reese limpede din termeni clari și neîndoelnici ai clauzei, căci în acest caz, prin sentință s'a denaturat înțelesul clar al contractului, și Judecătorul nu poate face uz de interpretare decât atunci când clauza este echivocă sau obscură.

Înaltă Curte, prin deciziunea, la care ne referim, dă acest înțeles art. 30 p. 8 din Leg. C. de Cas. și-l credem că este riguros exact.

Al. ULVINIANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia No. 863/1933. Președinte O. Băleanu, consilier

Conform art. 82 din legea XIX: 1907, asiguratul ori urmașii, în afară de suma de asigurare, pot cere prin sentință penală definitivă, că accidentul s'a cauzat intenționat ori din neglijența patronului sau împuternicitului său, iar conform art. 83 din aceeași lege, daunele se pot cere și fără sentință penală, dacă intenția ori neglijența nu s'a putut constata pe cale judiciară, dar se cere un motiv inerent persoanei care a cauzat accidentul.

Având în vedere, că prin deciziunea atacată cu recurs Curtea de Apel Cluj, a admis apelu intimății Societatea „Petroșani” pentru exploatarea minelor de cărbuni și reformând sentința Tribunalului Hunedoara, secția II-a N. C. 1134-4-931, a respins acțiunea recurentei văd. lui Iosif Papp, pentru obligarea intimății la despăgubiri rezultate din cauza unui accident de muncă în urma căruia soțul său a decedat.

Având în vedere că pentru a da această soluție, Curtea de Apel constată și motivează, că intimata în calitate de patron nu este responsabilă față de angajatul său care a suferit un accident de muncă, decât numai în cazul când se stabilește printr'o sentință penală definitivă anterioară, neglijența culpabilă, a patronului ori în speță nu s'a deschis acțiune publică și nici nu s'a dovedit vre-o cauză legală, care ar fi exclus deschiderea acțiunii publice;

Având în vedere că prin motivele de casare recurenta se plânge de rea aplicațiunea art. 83 și 48 din legea XIX—1907 în desvoltarea căroră sustine, că neglijența culpabilă a intimății neputându-se constata din cauza Societății, întrucât n'a anunțat accidentul la organele în drept, dânsa răspunde pentru pagubele rezultate din accident, independent de

deschiderea acțiunii publice, care nu s'a deschis chiar prin culpa intimății.

Considerând că art. 82 din legea asigurărilor muncitorești XIX din 1906 dă dreptul asiguratului sau urmașilor săi, în afară de suma convenită ca asigurare la desdaunare dacă se constată printr'o sentință definitivă penală că accidentul a fost cauzat în mod intenționat sau prin neglijență de către patronul sau împuternicitul său. Art. 83 din aceeași lege prevede că dreptul la despăgubiri se va putea valida pe calea civilă și fără o sentință definitivă penală, dacă intenția sau neglijența nu s'a putut constata pe calea judiciară din cauza unui motiv, inerent persoanei care a provocat accidentul;

Considerând că în speță Curtea de Apel a făcut o justă aplicațiune a art. 82 și 83 din legea asigurărilor muncitorești, deoarece examinând actele dela dosar constată pe de-o parte, că recurenta nu a întentat acțiune penală pentru stabilirea culpei și neglijenței prepusilor firmei intimății, iar pe de altă parte că nu s'a făcut dovada, că constatarea neglijenței s'ar datora unui motiv legal inerent prepusilor intimății sau mandatarilor acesteia.

Că astfel fiind, motivele de casare sunt neîntemeiate și recursul urmează a fi respins.

Jurisprudența procedurală

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 1096/932. Președinte S. Tipeiu, consilier

Apelantul nu se poate servi în apel decât de probe invocate în petiția de apel, (art. 37 al II din 1. acc Jud.). Chestiunile puse din oficiu în discuțiunea părților de către instanță, nu poate modifica acest principiu¹⁾

Având în vedere motivul II de casare prin care recurenta susține între altele că Curtea de Apel a comis excse de putere când a admis o excepțiune neinvocată de pârârta: căci pârârta nici în apărarea sa dela Tribunalul nici prin apelul său nu a contestat dreptul de rescumpărare al recurentei; că prin admiterea unei astfel de excepțiuni neridicată de parte, s'a violat art. 37 din legea pentru accelerarea judecăților, potrivit căruia pârârta nu se putea servi de alte probe decât de cele invocate în petițiunea de apel.

Având în vedere că în adevăr art. 37 al. 2 din legea pentru accelerarea judecăților prevede că apelantul nu se va putea servi înaintea instanței de apel de alte probe decât de cele invocate prin cererea de apel:

Considerând că din această dispozițiune a legii de accelerare cât și din întreaga economie a acestei legi rezultă că deși apelul este devolutiv înaintea instanței de apel, totuși nu se poate discuta altceva decât ceiaze a fost dedus în apel conform principiului „quantum devolutum, quantum appellatum“.

¹⁾ L. din 1925 astăzi Art. 38.

Că prin urmare deși conform art. 26 din legea accelerării, instanțele judecătorești vor putea pune din oficiu în discuțiune părților orice chestiune care poate duce la soluționarea procesului, totuși aceste chestiuni pot fi puse numai în limitele admise pentru discutarea apelului și nu sunt admisibile asemenea chestiuni cari chiar dacă duc la o soluționare a procesului, totuși această soluționare nu e cerută prin petițiunea de apel.

Cu întrucât în speță prin petițiunea de apel se atacă sentința Tribunalului numai cu privire la modul acordării prețului de rescumpărare a imobilelor în litigiu, Curtea de Apel numai cu violarea textelor de lege sus arătate a pus în discuțiunea părților chestiunea dacă este valabilă stipularea unui drept de rescumpărare în favoarea unor persoane juridice și a rezolvat apelul pe această chestiune, care era a se considera ca definitiv rezolvată de Tribunal a cărui sentință în această privință nu numai că n'a fost atacată, dar chiar însăși intimata apelantă a declarat că nu contestă dreptul recurentei la rescumpărare.

Că prin urmare sentința Curții de Apel fiind dată cu violare de lege, urmează să fie casată, trimițându-se cauza la aceeași instanță de apel spre a fi judecată din nou, în limitele prevăzute de petițiunea de apel.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.

Decizia No. 1286/933. Președinte: Al. Jucă.

Aderarea la apelul principal este supusă acelorasi forme ca și apelul scris, adică printr'o petiție scrisă și cu atâtea exemplare, ca și apelul, conform Ar. 34 din Leg. acc.

Având în vedere că prin deciziunea atacată cu recurs Curtea de Apel din Cluj secția I-a a respins declarațiunea verbală de aderare la apelul intimatilor, făcută de ministerul recurent, motivând că potrivit art. 40 din legea pentru accelerarea judecăților și art. 493 proc. civil ardeleană, aderarea la apelul principal al părții adverse se face în scris și cu formele prevăzute pentru apel, adică prin întâmpinare sau printr'un apel propriu.

Având în vedere că prin motivul de casare Ministerul recurent pretinde că Curtea de Apel ar fi violat și interpretat greșit art. 40 din legea accelerării și art. 493 proc. civilă ard. prin aceea că a respins cererea de aderare la apelul principal pe motiv că nu s'a făcut în scris.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 40 din legea pentru accelerarea judecăților aderarea la apelul principal al părții adverse, prevăzută și de art. 493 proc. civilă ard., se face printr'un apel propriu sau prin întâmpinarea cu formele prevăzute pentru apel.

Că, din aceste dispozițiuni rezultă că *aderarea la apelul principal fiind supusă acelorasi condițiuni de formă ca și la apelul principal, urmează să se facă prin o petițiune scrisă în atâtea exemplare câți intimati sunt, plus un exemplar semnat de apelant pentru Curte conform art. 34 din legea accelerării.*

Că, deci, Curtea de Apel înlăturând ca rău formulată declarațiunea de aderare la apelul intimatilor făcută verbal în instanță de Ministerul recurent, a făcut o justă aplicațiune a textelor invocate în motivul de casare.

Jurisprudențe comerciale

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia No. 696/932. Președinte: C. Crăciunescu, cons.

Interpretarea art. 20 din tariful de transport al mărfurilor pe C. F. R. referitor la transportul obiectelor fragile. Prescripția reclamanțiilor de restituire de sume plătite prevăzute de art. 80 din reg. de transp. pe C. F. R. De când începe.

Având în vedere că prin art. 20 din tariful de transport al mărfurilor pe C. F. R. dela 15 Septembrie 1926, se prevede că, obiectele fragile, precum: sticlă, porțelan, olărie, predate neambalate, se primesc spre expediere, numai dacă se plătesc la expedierea cu mică iuteală taxa pentru cel puțin 5000 kgr. de scriscarea de trăsură și vagon.

Considerând că din spiritul și litera menționatului articol, rezultă în mod neindios, că administrația C. F. R. ținând seamă de faptul că obiectele fragile enumerate și cele similare acestora, au în general o greutate mică în raport cu volumul lor, a fixat, ca taxe de transport a unui vagon încărcat cu aceste mărfuri pentru expediere cu mică iuteală, indiferent de mărimea lui, tocmai pentru acest motiv să fie calculate pentru 5000 de kgr.

Că, dacă administrația C. F. R. ar fi înțeles să facă distincție între vagoanele cu capacitate de 10.000 kgr., și cele de 15.000 kgr., nu ar fi prevăzut minimumul de 5000 kgr. de vagon la care urmează să se taxeze un vagon încărcat cu marfa menționată, chiar dacă greutatea ei ar fi de 4000 kgr.

Că, Curtea de Apel, decizând în sensul celor de mai sus, prin aceasta a făcut o justă aplicare și interpretare art. 20 menționat, fără ca să comită vreun exces de putere, prin faptul că a stabilit că interpretarea pe care a dat-o articolului menționat a fost soluționată chiar de legiuitorul dela 1928 când a elaborat noi taxe de transport al mărfurilor pe C. F. R., așa că motivul de casare e nefondat.

Având în vedere că într'adevăr prin disp. art. 80 din regulamentul de transport al C. F. R. se prevede că prescripția de un an. începe să curgă în cazurile când reclamația de restituire a fost respinsă, din ziua în care Calea Ferată a comunicat în scris hotărârea ei reclamantului și a înapoiat documentele care au fost alăturate reclamațiunei.

Considerând însă că Curtea de Apel, stabilește în fapt prin considerentele deciziei sale, că Administrația C. F. R. n'a făcut dovadă că a comunicat în scris intimatului hotărârea luată cu privire la reclamațiunile adresate pentru restituirea sumelor cerute, ca să vadă dacă a început să curgă termenul de

prescripție prevăzută de menționatul text și că în al doilea rând că intimata a reînviat mai înainte de a se împlini termenul de un an, reclamațiile sale pe care recurența le contestă ca fiind prescrise.

Că, față de aceste constatări de fapt, Curtea nu mai printr-o justă aplicare dată menționatului text, a stabilit că excepțiunea de prescripție a sumelor datorate de recurentă intimatei nu este fondată și fără ca prin aceasta să comită vre-o eroare gravă de fapt sau o denaturare de acte, așa ca și motivul II de casare e nefondat iar recursul urmează să fie respins.

Jurisprudente penale

Judecătoria rurală Agnita, jud. Târnava Mare.

Nr. 1830/931.

Excepțiune de incompetență. Potrivit dispozițiilor legii de organizare ad-tivă dela 3 August 1929, pretorii sunt dezinvestiți dela orice drept de Jurisdicțiune; ca atare o hotărâre dată de ei la data de 14 Iulie 1931 prin urmare la o dată când aceasta lege era în vigoare, cată a fi anulată ca emanând dela o autoritate necompetentă.

Excepțiune de prescripție. Un denunț adresat unei autorități incompetente, în specie preturii, este el de natură să întrerupă prescripțiunea unei acțiuni publice? Soluție afirmativă.

JUDECATĂ

Asupra apelului de față, îndreptat împotriva sentinței Preturei Agnita Nr. 57—1931 pronunțată la data de 14 Iulie 1931, prin care inculpații apelanți au fost condamnați fiecare la câte 1000 lei amendă, pentru faptul de a se fi opus la măturatul coșurilor, prin urmare pentru faptul de a fi înfrânt dispozițiunile articolului 141 din Legea LX ex 1879 și § 10 din Statutul Județean;

Având în vedere că în susținerea acestui apel, inculpații apelanți au invocat în prealabil o primă excepțiune tinzând la scoatere din vigoare a sentinței Preturei, achitarea lor de orice penalitate și obligarea vătămatului intimat la suportarea cheltuielilor de judecată, pe motiv că în conformitate cu dispozițiunile articolului 572 din Legea administrativă din anul 1929 pretorii au fost dezinvestiți dela orice drept de a mai judeca; că întrucât deci sentința apelată a fost pronunțată la data de 14 Iulie 1931 prin urmare la data când legea menționată era în vigoare; ea cată a fi anulată ca emanând dela o autoritate necompetentă;

Având în vedere că în această privință, jurisprudența multă vreme a oscilat, unele instanțe fiind de opinie că pretorii își mențin pe mai departe dreptul lor de judecată în primă instanță, pentru certe contravențiuni, iar altele că atât prin legea administrativă din anul 1925 cât mai ales prin aceea din anul 1929 au fost dezinvestiți dela orice drept de jurisdicțiune...

Că în cele din urmă, Inalta Curte de Casație s. II. a pus capăt acestor controverse prin mai multe deciziuni reglatoare de competență;

„Considerând — spune Inalta Curte, în deciziunile sale Nr. 8037—1931 din 11 Dec. 1931 și Nr. 7—1932, din 8 Ianuarie 1932 — că dacă unele legi locale din teritoriile alipite edictând pedepse pentru contravențiuni, au fost menținute din punctul de vedere al dreptului material, ele însă au suferit o profundă modificare din punct de vedere procedural, în sensul că prin art. 394 din Legea ad-tivă din 22 Decembrie 1925 — s'a dispus ca acele contravențiuni se vor judeca de pretori în comunele rurale și de șefii autorităților polițienești în comunele urbane”

„Considerând că noua lege de organizare administrativă din 3 August 1929 nu mai cuprinde nici o dispozițiune similară în ceea ce privește competența de judecată a infracțiunilor mai sus arătate și în textele referitoare la atribuțiunile instanțelor administrative nu menționează nimic referitor la drepturile jurisdicționale ale acestora.

„Considerând — spune mai departe Inalta Curte — că astfel fiind nici nu se poate atribui un drept de jurisdicțiune unor organe de administrație, cărora legile administrative nu le acordă atari prerogative și încă mai puțin nu se poate admite ca dispozițiuni din vechile legi, odată abrogate, reiau nastere prin simplu fapt că o lege posterioară regulând materia, nu le mai reproduce.

„Că deci — încheie Inalta Curte — recente legi de unificare ad-tivă și polițienească statornicind atribuțiunile diferitelor organe și nedându-le în cădere sub nici o formă, prerogative de ordin jurisdicțional urmează că leguitorul nu a făcut o omisiune, cu atât mai puțin cu cât această chestiune o tratase și o rezolvase prin textul special al art. 394 citat mai sus, ci a avut în vedere ca chestiunea să fie rezolvată conform principiilor statornicite din Constituțiune, potrivit cărora puterea judecătorească se exercită de organele ei”.

Că toate aceste considerațiuni fiind valabile și pentru cazul în speță, prima excepțiune ridicată de inculpații apelanți fiind fondată ea cată a fi admisă și în consecință sentința apelantă Nr. 57 pronunțată de Pretura Agnita la data de 14 Iulie 1931, urmează a fi anulată ca emanând dela o autoritate incompetentă.

Că în baza aceluiași considerațiuni, judecată a pășit la judecarea pricinii, ca instanță de primul grad...

Având în vedere că de data aceasta inculpații apelanți au ridicat 2 excepțiuni, ambele bazate pe prescripție, susținând anume: 1. că potrivit art. 31 din codul penal al contravențiunilor, acțiunea publică în atare infracțiuni se prescrie în termen de 6 luni, că contravențiunea în cauză, a fost săvârșită — după înseși declarația vătămatului — la data de 10 Decembrie 1930; că dosarul fiind înaintat Judecătoriei tocmai la data de 15 Sept. 1931, prin urmare după expirarea termenului prevăzută de citatul articol, acțiunea cată să fie stinsă, prin efectul prescripției și 2. că în temeiul art. 112 codul penal,

acțiunea publică pentru delictul de ofensă — delict asupra căruia Pretura, a omis a se pronunța — făptuit tot de inculpați în prejudiciul vătămatului, este deasemenea prescrisă, dat fiind că dela data când acest delict a fost săvârșit — 10 Decembrie 1930 — și până la sesizarea Judecătoriei — 15 Septembrie 1931 — au trecut mai mult de 3 luni.

Considerând că chestiunea dedusă astfel în fața judecății este aceea de a se ști dacă un denunț, cum este cel în specie, adresat unei instanțe necompetente și toate actele procedurale efectuate în cauză de aceeași instanță, pot fi de natură să întrerupă prescripția unei acțiuni publice sau dimpotrivă ele nu pot avea niciun efect, prescripția continuând a opera până la data când instanța competentă va fi sesizată....

Considerând că prescripția penală, prin definiția ei, este acel mijloc de a se libera de consecințele unei infracțiuni sau ale unei condamnări, prin efectul timpului....

Că rațiunea care a rezidat la legiferarea acestei instituțiuni a fost pe deoparte uitarea delictului sau a contravențiunii și dispariția sau incertitudinea probelor iar pe de altă parte pedepsirea a însăși acuzatorului pentru neglijența de care a dat dovadă în urmărirea infractorului;

Având în vedere că infracțiunile puse în sarcina inculpaților au fost săvârșite la data de 10 Decembrie 1931; că vătămatul și-a înaintat plângerea sa, după foarte puțin timp, — la data de 12 Ianuar 1931, preturii Agnita; că în fața acestei autorități, părțile s'au prezentat regulat, administrându-și fiecare probele, confirmate ulterior și de această instanță; că în specie este dovedit că vătămatul nu numai că nu a uitat delictul, al cărui victimă a fost dar a perseverat și perseverează încă în denunțul său și sancționarea făptuitorilor; că este cert că în cauză nu poate fi vorba de nicio neglijență din partea acuzatorului vătămat și nici vre-o altă împrejurare care ar putea conduce la eliberarea infractorilor de consecințele faptelor lor, respectiv la aplicarea prescripției....

Considerând că atât doctrina cât și jurisprudența s'au declarat de mult în sensul că, nu numai actele de instrucțiune propriu zise, dar chiar numai o simplă citațiune emisă de o autoritate necompetentă, pot avea de urmare întreruperea prescripției, atunci când aceste acte au fost efectuate în intervalul prevăzut de lege.

Că spicuiind astfel o parte din numeroasele opinii ale doctrinei și din jurisprudențele practicate în materie, găsim următoarele:

— Actele de procedură, care au fost regulat comunicate inculpatului, au ca efect întreruperea prescripțiunii acțiunii publice. Vd. Tanoviceanu-Dongoroz IV 257;

— Actele de procedură efectuate chiar de o instanță necompetentă pot întrerupe prescripțiunea, cu condițiunea ca acele acte să fi fost regulat efectuate din punct de vedere formal. VI. ibid. 258.

— Actele întrerupătoare sunt actele de urmărire și de instrucțiuni, adică acele acte făcute de persoanele autorizate de lege și al căror scop este

acela de a constata infracțiunea și de a pedepsi pe autor. Aceste acte pot emana: dela simpli particulari: plângere cu constituire valabilă de partea civilă, citare directă, apel al părții civile sau al prezentului făcut chiar contra unei hotărâri nule, opoziție, nu însă și citațiune înaintată instanței civile, care nu este susceptibilă de a întrerupe prescripția. Vd. Vidal: Cours de procédure pénales, 699, Art. 2246 și 2247 c. c. sunt aplicabile și în materie repressivă; deci citațiunea și celelalte acte de urmărire întrerup prescripțiunea, deși instanța ar fi incompetentă Vd. ibidem, 699.

— Cursul prescripțiunii se întrerupe prin orice fel de acte de instrucțiune sau de urmărire; a se vedea Deciziunea Inaltei-Curți de Casație s. II. Nr. 310 din 30 Aug. 1875.

— Întrerupe prescripția chiar dacă citarea a avut loc înaintea unei instanțe necompetente. Vd. Cs. fr. 29 Martie 1884 B 120 Boreaux 11 Dec. 1895, D. P. 96, 2, 425; Cas. fr. 13 Martie 1896. B. 94.

Că prin urmare, din cele mai sus expuse, rezultă până la evidență, că denunțul penal al vătămatului adresat preturii Agnita la data de 12 Ian. 1931, prin urmare în intervalul prevăzut de art. 31 codul penal al contravențiilor și toate actele de instrucțiune efectuate ulterior de această instanță necompetentă au fost de natură să întrerupă prescripția invocată în cauză de inculpații apelanți și în consecință prima lor excepțiune, avându-și fundamentul juridic în prescripția cată a fi respinsă.

Că aceleași considerațiuni pledează și împotriva secunde excepțiuni bazată tot pe prescripție, de data aceasta a delictului de ofensă săvârșit tot în prejudiciul vătămatului, fiind invederat că în denunțul său adresat preturii acesta se plânge și de cuvintele ofensătoare ce i-au adresat inculpații; că Pretura instruiind și acest delict a omis să se pronunțe, dat fiind că sub acest raport incompetența sa era evidentă;

Că prin urmare și cea de a 2-a excepțiune bazată pe prescripțiune cată a fi îndepărtată ca nefondată.

Agnita la 29 Noemvrie 1932.

Confirmată prin Sentința Trib. Târnava-Mare Nr. Pa. 7/12—1933 din 8 Mai 1933, ale cărei considerente le dăm aci.

Judecător Dr. Teodor Diaconescu

Tribunalul Târnava-Mare.

Dos. Nr. P. a. 7/12/1933. Președinte S. Chiriluc.

MOTIVE

Având în vedere apelul înaintat de inculpații Martin și Ioana Gassner contra sentinței Nr. P. 1830-9-1931, pronunțată de Judecătoria rurală Agnita, prin care prima instanță stabilind culpabilitatea lor i-a condamnat la câte 100 lei amendă pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 141 legea XL—1879 și 4 din legea A. O.—914 și art. 10 din Statutul județean referitor la măturatul coșurilor.

Având în vedere că apelanții au invocat ca mo-

tiv de apel art. 384 p. 4 și 11 Pr. p. pentru că prima instanță a judecat faptele imputate acuzaților, când competența pentru judecarea lor era Pretura plășii Agnita și apoi chiar dacă ar fi fost competența judecătoria Agnita și atunci faptele pentru cari sunt dați în judecată acuzații sunt prescrise.

În al doilea rând au atacat sentința jud. și pentru motive de fond prev. în art. 385 p. i. a. Pr. p. adică fapta acuzaților nu s'a dovedit și apoi că nu întrunește elementele vre'unei delict sau vre'unei contravențiuni.

Tribunalul în ce privește prima parte a apelului.

Având în vedere susținerile părților prezente în instanță cum și concluziunile repr. Ministerului public.

Având în vedere că în ce privește competența de judecată a preturilor în urma legii administrative din 1929 cum și în ce privește întrerupere prescripției, prima instanță a făcut în sentința ei o motivare amănunțită și fcarțe juridică, conchizând că prefirii nu mai au competența de judecată, și apoi că o acțiune intentată la o instanță necompetină este întreruperea de prescripție, instanța de apel adoptă în totul această motivare și constată că apelul bazat pe art. 384 p. și 11 Pr. p. este nefondat.

Pentru aceste motive redactate de către Dl Jude Președint Simion Chiriliuc.

TTRIBUNALUL

În unire cu concluziunile Dlui Procuror a hotărât conform dispozitivului, obligând pe vătămat să plătească acuzaților și cheltuielile de judecată.

Sighișoara, la 8 Mai 1933.

Președinte:
ss. S. Chiriliuc

Judecător:
ss. Savel Borșan

Grefier:
ss. D. Brașoveanu

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Decizia No. 1089/1933. Preș. G. Rătescu, președite.

Infirmarea ordonanței judec. instructor sesizat conf. art. 45 pr. pen. Poate camera de punere sub acuzare să declare că e sau nu caz de urmărire?

Fiind de principiu că sesizarea în baza art. 45 p. p., are loc „in rem”, urmează că judecătorul de instrucțiune nu se poate desinvesti de afacerea cu a cărei cercetare a fost sesizat pe temeiul sus zisului text, decât prin pronunțarea — după satisfacerea dispozițiilor art. 128 și urm. proc. pen. — a unei ordonanțe definitive, prin care, pe temeiul probelor adunate, să declare dacă acest fapt constituie infracțiune și în fine împotriva cărei persoane sunt indicii de culpabilitate.

O atare ordonanță, constituind ceea ce după dreptul comun este o judecată în fond, Camera de punere sub acuzare, ca instanță de apel în materie de instrucțiune, nu poate — infirmând o ordonanță a judelei de instrucțiune — să declare ea însăși că este sau nu caz de urmărire împotriva unui persoane, decât în cazul când ordonanța atacată și infirmată este o ordonanță definitivă.

Așa fiind, în speță, întrucât judecătorul de instrucțiune nu a pronunțat spre desesizarea sa o ordonanță definitivă și pentru această considerațiune, Camera de punere sub acuzare nu se putea substituii judelei de instrucțiune pentru darea ordonanței definitive, urmează a conchide că cu drept cuvânt ea a restituit dosarul judelei de instrucțiune respectiv pentru darea ordonanței definitive, iar acesta, numai prin exces de putere, a putut refuza aducerea la îndeplinire a dispozițiilor Camerei de punere sub acuzare, în această privință.

De altfel, în speță, judele de instrucțiune era obligat să execute dispozițiile deciziei Camerei de punere sub acuzare No. 415 din 1932, de a da ordonanța definitivă în cauză, întrucât o acțiune publică era și formal deschisă împotriva inculpatului, prin constituirea de parte civilă a reclamantului în cursul instrucțiunii.

Jurisprudențe la diverse legi

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția II.

Decizia No. 548/933. Președinte: Al. Oprescu, consilier.

Urmărire pentru creanțe privilegiate în favorul Staului (art. 24 din l. de urmărire din 1921). Retroactivitatea legilor (art. 4 c. c. austr.)

Având în vedere că din actele dela dosar se constată că în cauza de vânzare imobiliară pusă în curgere de Banca Populară Brașov în contra urmăritei F. S. pentru 200.000 lei, vânzându-se imobilul urmărit s'a ținut desbatere serială și s'a admis în favoarea statului suma de 65.294 lei pe motiv că reprezintă creanțe privilegiate.

Că ulterior, Banca urmăritoare prezentând un certificat dela percepție, prin care arată că pe imobilele vândute grevau impozite cuvenite pe anii 1927, 1928 și 1929 în suma de 40.979 lei, judecătoria prin încheierea No. 779—1932 rectifică tabloul de serie făcând și reduce pretenția statului la suma de 34.512 lei motivând că statul are drept la impozite numai dela 12 Oct. 1928.

Că împotriva acestei încheieri făcând apel Administrația Financiară tribunalul Brașov prin încheierea No. 566—1932, reformează încheierea atacată și declară ca valabil tabloul prin care Statul ere îndreptățit la întreagă sumă pretinsă.

Că, în contra încheierii a Tribunalului, Banca urmăritoare a introdus prezentul recurs.

Având în vedere că recurentul prin motivele de casare susține în ședință că tribunalul a violat dispozițiile art. 24 din legea de urmărire modificată la 25 Decembrie 1929 cât și ale art. 3 și 1480 din C. C. A. întrucât impozitele fiind parte mai vechi de 3 ani, statul nu mai are privilegiu.

Având în vedere că prin încheierea atacată Tribunalul Brașov pentru a admite serierea tuturor impozitelor pretinse de fisc, motivează că dreptul statului asupra impozitelor a căror serie e în litigiu,

a născut înainte de modificarea adusă art. 24 din legea de urmărire la 25 Decembrie 1929 și deci el rămâne neatins deoarece legea modificatoare prin care se ridică privilegiul Statului asupra creanțelor mai vechi de 3 ani, n'are putere retroactivă căci dacă legiuitorul ar fi voit aceasta, ar fi prevăzut-o în mod expres.

Considerând că art. 24 din legea pentru urmărirea veniturilor publice din 1 August 1921 prevede în aliniatul 1 că Statul, județul și comuna au privilegiul înainte de orice datorie particulară pentru veniturile de ori ce natură, amenzi, asupra întregii averi a debitorului, mobilă și imobilă fără ca prin vânzarea silită a lui să purgeze acest privilegiu în ceea ce privește impozitul asupra veniturilor imobilelor.

Că prin legea din 25 Decembrie 1929 aliniatul 1 art. 24 de mai sus a fost astfel modificat: „Statul, județul și comuna, au privilegiu asupra averii imobiliare a debitorilor pentru impozitele directe, puse asupra venitului imobilului urmărit și cari nu sunt mai vechi de trei ani“.

Considerând că în regula generală legea nu dispune decât pentru viitor și nu are efect retroactiv după cum rezultă din art. 4 C. C. A.

Că întrucât această regulă nu este de ordin constituțional legiuitorul poate deroga dela ea.

Că însă, retroactivitatea fiind o excepție, legiuitorul trebuie să arate în mod expres intențiunea sa de a da legii un asemenea caracter.

Considerând că prin art. 24 din sus zisa lege astfel cum a fost modificată în Decembrie 1929 nu se prevede nici o dispozițiune în acest sens, de unde urmează că acest text nu-și poate avea aplicațiunea conform regulii de drept comun cuprinsă în art. 5 cod. civ. aus. decât pentru viitor și nu are efect retroactiv.

Că prin urmare în speță, cu privire la impozitele în discuțiune, convenite Statului și devenite exigibile înainte de modificarea adusă prin legea din 25 Decembrie 1929, nu pot fi aplicabile decât dispozițiunile atunci în vigoare, art. 24, din legea din 1921, cum bine e decis Tribunalul.

Considerând că art. 1480 c. c. a., invocat de recurent în motivele de casare nu poate fi luat în seamă el fiind abrogat prin art. 24 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice din 1 Aprilie 1921 aplicabil în tot cuprinsul țării.

Că dar motivele de casare invocate de recurent fiind nefondate recursul se privește ca atare.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia Nr. 219/933. Președinte: C. Volanshi, prim-președinte.

Contencios administrativ. Condițiuni pentru admisibilitatea unei asemenea cereri sau acțiuni în justiție. Simplă vocațiune sau expectativă. Inadmisibilitate. Art. 107 din Constituție, art. 1 din legea contenciosului administrativ și art. 49 din legea organizare a Ministerului de externe.

Având în vedere că prin decizia supusă recursului, Curtea de apel a admis acțiunea în conten-

cios ad-tiv a intimaților: T. Miron, I. Manu și P. Nacian și-a anulat decretul regal, prin care Ministerul afacerilor străine a înaintat pe Emil M. Pavelescu dela gradul de consul g-ral cl. 2 respingând ca nefondată intervențiunea acestuia.

Că, pentru a decide astfel Curtea de apel a stabilit în primul rând că reclamantii aveau un drept personal lezat; dreptul eventual al fiecăruia din ei de a fi fost înaintat în gradul conferit interveniențului dacă înaintarea ilegală a acestuia nu ar fi avut loc; că în adevăr argumentează Curtea, reclamantii îndeplineau condițiunile de stagiu prescrise de lege, dreptul lor decurgând astfel, din această situațiune, pe când colegul lor Pavelescu nu îndeplinea aceste condițiuni și deci nu avea nici un drept de înaintare.

Având în vedere că prin motivele de recurs în discuțiune, recurentul critică această soluțiune a Curții de apel obiectând că nici unul din reclamantii n'avea un drept personal, individual bine definit și identificat, care ar fi putut fi vătămat prin actul pretins ilegal, ci numai interesul de a înlătura acest act, întemeiat pe o simplă probabilitate care însă nu constituie un drept exclusiv, opozabil Ministerului, în sensul art. 107 din Constituție și deci nu poate forma baza unei acțiuni în contencios ad-tiv.

Considerând că, potrivit art. 107 din Constituție și art. 1 din legea contenciosului ad-tiv, oricine se pretinde vătămat în drepturile sale printr'un act ad-tiv de autoritate făcut cu călcarea legilor sau regulamentelor, poate cere instanței competente recunoașterea drepturilor vătămate și restabilirea efectivă în aceste drepturi.

Că din cuprinsul citatelor dispozițiuni rezultă, că prima și esențiala condițiune pentru admisibilitatea unei asemenea cereri sau acțiuni în justiție este ca actul ad-tiv ce se atacă să vătămă un drept al reclamantului, legea neadmițând în această materie acțiuni întemeiate exclusiv pe ilegalitatea actelor sau pe leziunea unor simple interese ale reclamantilor.

Considerând că prin „drepturi“ susceptibile de a fi vătămate prin acte administrative ilegale — în sensul citatelor articole — legiuitorul a înțeles situațiunile juridice personale și individuale, garantate de lege prin obligațiunea impusă autorității ad-tive de a le respecta și prin sancțiunea — ca consecință — a nulității actelor care le vătămă.

Considerând că situațiunea juridică a unor persoane de a întruni condițiunile legale necesare pentru numirea sau înaintarea într'o funcție sau grad, nu constituie pentru ele un drept în înțelesul de mai sus, ci o simplă vocațiune sau expectativă, pe care autoritatea publică are numai facultatea, iar nu și obligațiunea de a o satisface sau realiza prin actul de numire sau înaintare a uruia dintre aspiranți.

Că numai în cazul și pe temeiul unor dispozițiuni de lege sau regulament, care prevede o ordine de preferință pentru numiri sau înaintări, poate fi vorba de un drept și de vătămarea lui prin înfrângerea acelor dispozițiuni.

Că, însă, când legile sau regulamentele de or-

ganizare a funcțiunilor, cum e în speță legea organizării Ministerul afacerilor străine, nu prevăd o atare ordine de preferință, ci determină numai condițiunile necesare pentru recrutarea și înaintarea funcționarilor când prin urmare legea creiază candidaților sau aspiranților la funcțiuni sau grade o simplă expectativă, vocațiune sau speranță comună unei întregi categorii, iar nu o posibilitate individuală de a obține exclusiv funcțiunea, o atare situațiune nu constituie un drept — opozabil autorității — și deci nu poate forma baza unei acțiuni în contencios activ.

Că astfel fiind și întrucât, în speță, Curtea de fond a recunoscut reclamanților drepturi individuale, exclusive și obligatorii de înaintare când însuși caracterul colectiv al cererii lor exclude ideea existenței unor atari drepturi când legea organizării Ministerului afacerilor străine nu institue o ordine de preferință, ci prin art. 48 și 49 prevede numai condițiunile necesare pentru recrutarea și înaintarea personalului consular, din care intimații și intervenientul fac parte, prin această instanță de fond a dat o interpretare greșită a ziselor text de lege și a violat art. 107 din Constituție și art. 1 din legea contenciosului administrativ.

Că, dar motivul I de recurs fiind intemeiat, decizia Curții de apel urmează a fi casată, iar în fond pentru aceleași considerațiuni, acțiunea reclamanților urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru aceste motive, admite motivul I de recurs casează, iar în fond, respinge, ca inadmisibilă în principiu, acțiunea reclamanților, etc.

Curtea de Apel Brașov, Secția II.

Decizia No. 891/933. Președinte: Const. C. Simonescu.

Recurs fiscal. Taxe comunale. Scutirea construcțiilor noi de taxa de canal. Legea pentru încurajarea construcțiilor, public. în Monitorul Ofic. No. 184/10 Aug. 1931.

CURTEA DELIBERAND:

Asupra recursului făcut de contribuabilul H. H., contra deciziei No. 12.239 din 24 Februarie 1933 a Comisiunii de apel a taxelor comunale a Municipiului Brașov, prin care s'a respins apelul numitului contribuabil și s'a menținut impunerea în suma stabilită de Oficiul taxelor comunale în roluri.

Văzând actele din dosar și susținerea părților din sedința din 18 Mai 1933.

Văzând motivul de recurs invocat, că impunerea recurentului la taxa de canal pe anul 1932, s'a făcut în contra dispozițiunilor legii de încurajarea construcțiilor, publicată în Mon. Ofic. No. 184 din 10 August 1931.

Având în vedere că, din procesul verbal cu Nr. 183 din 5 Aprilie 1927 al Comisiunii de recensământ de pe lângă Adm. Financiară Brașov, rezultă că imobilul recurentului situat în Brașov S. Curmătură Nr. 3-a bis., fiind construcție nouă din anul 1924 a fost scutit de impozite pe termenul și în condițiunile legii contribuțiunilor directe.

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile art. 1 din legea pentru încurajarea și activarea construcțiilor din 10 August 1931, în scopul de a stimula și încuraja construirea de noi locuințe, precum și refacerea și îmbunătățirea celor existente, se acordă prin legea de față, în afară de scutirile acordate prin legea contribuțiunilor directe, o scutire de 50% asupra tuturor taxelor de contribuțiuni către Comună tuturor clădirilor construite sau refăcute dela publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial până la 1 Ianuarie 1936, precum și o scutire de taxă comunală *asupra valorilor locative*, pe termenul și în condițiunile scutirilor acordate prin legea contribuțiunilor directe. Toate clădirile construite dela 1921 și până la aplicarea prezentei legi, vor beneficia de aceeași scutire de taxă comunală *asupra valorilor locative*, prevăzută în aliniatul precedent pentru timpul ce mai rămâne să curgă dela publicarea în Monitorul Oficial a acestei legi și până la împlinirea termenelor prevăzute în legea contribuțiunilor directe. Taxele comunale pentru apă, gunoi și pompieri, nu intră în prevederile acestui articol.

Având în vedere că Primăria Municipiului Brașov impune proprietarii de case la următoarele taxe comunale: *de apă, gunoi, pompieri și canal*.

Că cele trei dintâi fiind exceptate în mod expres dela beneficiul scutirii acordată prin legea de mai sus, va trebui deci a fi plătite și de proprietarii clădirilor noi construite.

Ca însă cea de a patra, taxa comunală de canal, fiind stabilită în raport cu suprafața imobilului, cu numărul camerilor, bucătăriilor, băilor, closetelor ceeace revine la aceea că este stabilită asupra valorilor locative și ca atare nu poate fi impusă asupra clădirilor noi, construite cu începere din anul 1921 până la 1 Ianuarie 1936, potrivit textului de lege mai sus anunțat.

Considerând că, această soluțiune se impune cu atât mai mult cu cât Primăria Municipiului Brașov nu percepe vre-o altă taxă comunală denumită expres asupra valorilor locative, iar taxa de canal nu este exceptată dela beneficiul scutirii acordată de citata lege.

Având în vedere că, argumentul invocat în deciziunea atacată, că legea pentru încurajarea și activarea construcțiilor, prevede numai scutiri de impozite către Stat, Județ și Comună, însă nu scutiri de taxe comunale, care ar fi fost discutabil sub vechia lege din 3 Mai 1927, nu mai poate subsista sub noua lege din 10 August 1931, care cum s'a arătat mai sus, prevede scutiri de taxe de construcțiuni către comună și de taxa comunală asupra valorilor locative, iar nicidecum scutire de impozite.

Că așadar, prin deciziunea atacată violându-se dispozițiunile art. 1 din legea pentru încurajarea și activarea construcțiilor din 10 August 1931, urmează că recursul de față este fondat și admitându-se ca atare, cată a se casa numita deciziune și a se restitui dosarul zisei Comisiuni de apel spre a se conforma motivelor de mai sus.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii decide;

Admite recursul făcut de contribuabilul H. H., contra deciziei N. 12.239 din 24 Februarie 1933 a Comisiunii de apel a taxelor comunale a Municipiului Braşov, pe care o casează şi

Dispune ca conform art. 86 din legea contribuţiunilor directe, dosarul să fie restituit zisei Comisiunii de apel, pe care o îndrumă a se conforma celor prevăzute în motive.

Data şi pronunţată în şedinţă publică azi 20 Mai 1933, în palatul Justiţiei din Braşov.

NOTA: Curtea de Apel Braşov S. II prin decizia de faţă, hotărăşte ca instanţă de casare în materie fiscală, că proprietarii de case noi cu începere de la 10 August 1931, sunt scutiţi de taxa de canal la care ar fi impuşi de Primăriile Urbane.

Baza acestei decizii este legea pentru încurajarea şi activarea construcţiilor publicată în M. Of. Nr. 184 din 10 August 1931.

În adevăr art. 1 din această lege, în vederea încurajării construcţiunii de case noi, scuteşte pe proprietarii caselor noi de taxele comunale fiscale puse asupra valorii locative a imobilului. Apoi declară că „Taxele comunale pentru apă, gunoi, şi pompieri nu intră în prevederile acestui articol“.

Urmează de aci, că aceste din urmă taxe, nu intră în prevederile art. 1 din lege, fie că sunt fixate pe bază de valoare locativă, fie că nu. Ele în nici un caz nu intră în categoria scutirii.

Un lucru trebuie să fie ştiut, că Primăriile au dreptul de a pune taxe, pentru unile luând de bază, valoarea locativă, pentru altele, luând de bază altceva de cât valoarea locativă.

Între cele bazate pe valoarea locativă, Curtea de Apel Braşov S. II, pune şi taxa de canal.

Nu am avea nimic de zis dacă în adevăr taxa de canal ar avea de bază valoarea locativă, cu alte cuvinte dacă comuna Braşov, ar socoti taxa de canal după valoarea locativă.

Dar Curtea de Apel Braşov ne spune, că taxa de canal este socotită de Primăria Braşov după suprafaţa imobilului după numărul de Camere, bucătăriilor, băilor, closetelor etc.

Pentru ca să ajungă la criteriul legii, adică la valoarea locativă, consideră printr'o trăsătură de condei, că suprafaţa imobilului, numărul camerilor, băilor, closetelor etc. este tot una cu valoarea locativă.

Acî ni se pare nouă că onorata Curte de Apel Braşov S. II, se găseşte într'o mare greşală.

Valoarea locativă a imobilului nu poate fi tot una cu suprafaţa imobilului, camerilor, bucătăriilor, closetelor etc. ce le are clădirea.

Nu numai întreagă doctrina şi jurisprudenţa este fixată asupra interpretării, cuvintelor: „valoare locativă“, dar şi noţiunea însăşi a cuvintelor nu poate fi alta. Valoarea locativă nu poate fi înţeleasă decât: venitul ce-l poate aduce imobilul proprietarului său. Suprafaţa imobilului, camerele, bucătăriile, closetele, nu pot da de cât noţiunea de valoare materială, cantitativă, adică mărimea imobilului.

Că aşa fiind, taxa de canal nefiind o taxă pe va-

loarea locativă, nu intră în scutirea prevăzută de art. 1 al legii sus indicată.

Nu este adevărat de asemenea că primăriile urbane, nu percep vre-o altă taxă comunală denumită expres „asupra valorii locative“.

Dacă s'ar răsfoi Legea Maximului, pentru trecut şi Legea Finantelor locale pentru prezent şi viitor se va vedea existenţa unor asemenea taxe.

O altă observaţiune avem de făcut, că într'un asemenea proces, Curtea de Apel, restituie dosarul Comisiunii de Apel a primării, conform art. 86 din legea Contribuţiilor.

Comisia de Apel de pe lângă primărie n'a judecat, conform legii Contribuţiilor şi nici nu o putea face, faţă de legea administraţiei locale şi faţă de legea perceperei veniturilor comunale.

Legea de care trebuie să se conducă Curtea de Apel în asemenea materie este legea de drept comun a recursului adică Legea Curtei de Casaţie. Legea Contribuţiilor este o lege specială şi la ea nu se poate recurge de cât când un text de lege face trimitere la ea.

I. M.

Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia III.

Decizia No. 19 din 11 Ian. 1933. Preşedinte O. Baleanu, cons.

Suporţi pentru linii telegrafice şi telefonice. Aşezarea lor pe proprietăţile particulare. Condiţii.

Prin art. 1 şi următorii din legea din 13 Noiembrie 1892, pentru aşezarea suporturilor şi firelor telegrafice şi telefonice, declarându-se de interes public instalaţiunile liniilor telegrafice şi telefonice se permite aşezarea lor nu numai pe străzile şi pietele publice, dar chiar şi pe proprietăţile particulare aflate în vecinătatea străzilor sau pietelor. Însă în acest din urmă caz în condiţiunile, formalităţile şi sub sancţiunile cari formează însuşi obiectul şi raţiunea de a fi a legii şi prin care legiuitorul îşi propune să garanteze proprietatea particulară, care urmează a fi utilizată în scopul de mai sus.

Astfel, prin art. 2 administraţia telegrafo-postală e obligată să înştiinţeze pe proprietari cu zece zile înainte indicând locul unde „li“ se vor pune suporturile sau firele. Din acest mod de a se exprima al legii rezultă că ea se referă la instalaţiunile aplicate pe proprietăţile particulare, iar nu la cele aşezate pe străzi sau pietele publice. Acelaşi lucru rezultă şi din textele următoare în cari legiuitorul se ocupă de: proprietăţile minorilor pe cari s'ar face asemenea instalaţiuni (art. 3), de accesibilitatea şi controlul instalaţiunilor (art. 4), de instalaţiunile care nu s'ar face în termen de 10 zile dela înştiinţare (art. 5), etc.

Argumentul tras din faptul că art. 7 sancţionează cu daune reaua aşezare sau întreţinerea instalaţiunilor, fără a distinge între instalaţiunile aşezate pe străzi şi cele aplicate pe proprietăţile particulare, este neîntemeiat, de cärece legiuitorul nu era ţinut

să facă o atare distincțiune în art. 7, când din complexul și economia tuturor dispozițiilor sale rezultă, că ceiace l'a preocupat, edictând această lege, a fost chestiunea instalațiilor de pe proprietățile particulare, iar nu sancționarea delictelor sau quasi-delictelor isvorâte în dauna particularilor — din exercițiul abuziv al dreptului Administrațiunii de a se instala suportii și cabluri pe străzile și pietele publice, această din urmă chestiune rămânând a fi guvernată, ca și mai înainte, de principiile dreptului comun.

Astfel fiind și întrucât în speță este constant că instalațiunile de cari s'a plâns reclamanta că i-ar fi cauzat daune, nu au fost făcute pe proprietatea sa, ci pe domeniul public, greșit instanțele de fond au făcut în speță aplicațiunea articolelor 2, 4 și 7 din legea dela 13 Noembrie 1892, chestiunea, de altminteri, nefiind de resortul instanțelor prevăzute de această lege, ci de aceea a instanțelor ordinare de drept comun.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III.

Decizia No. 1847 din 18 Sept. 1933. Preș. C. Crăciunescu, cons.

Cui trebuie comunicată o decizie definitivă pronunțată în contencios în vederea executării.

Considerând că după art. 7 din legea contenciosului administrativ, hotărârile condamnatorești în materie de contencios administrativ spre a se putea executa în mod obligator, trebuie comunicate prin portărei capului administrațiunii spre deosebire de alte acte judecătorești cari, conform regulilor de drept comun se comunică administrațiunii ca persoană juridică și se primesc în numele ei de către funcționarul delegat în acest scop.

Considerând că această obligațiune în ce privește comunicarea deciziunilor de contencios administrativ, își găsește aplicarea și rațiunea ei în modul cum legiuitorul a înțeles să edicteze și să aplice sancțiunile în aceiași materie; că în adevăr, el a voit ca administratorul adică capul suprem al administrațiunii publice, în numele căreia s'a săvârșit ilegalitatea, constată de justiție, să fie pus direct și nemijlocit, în cunoștiința dispozițiilor luate de acesta, legea făcându-l răspunzător către administrațiune de daune plăte de ea, după cum reese din partea finală a textului citat.

Considerând că în organismul administrativ al unui Minister, singura persoană care are calitatea de cap al administrațiunii, în sensul art. 7 mai sus citat, și care prin urmare poate fi făcut răspunzător, potrivit acestui text, de neexecutarea unei deciziuni de contencios, administrativ, este ministrul de resort titular sau interimar, numai acesta având, după Constituție și legile de organizare administrativă inițiativă și dreptul de conducerea întregii administrațiuni a Ministerului precum și răspunderea nediscutabilă;

Că, prin urmare, numai ministrul, iar nu vre-un alt funcționar din Minister, este îndrituit să primească deciziunile judecătorești date în materie de contencios administrativ.

Că în speță, Curtea de Apel hotărând astfel și anume că dovada de înmânarea deciziunii Curții de Apel Nr. C. I. 1966—4—931, a fost legal făcută în persoana lui I. Stoenescu care a semnat-o și care era în drept a primi acte de procedură pentru Ministerul Muncii, a comis un exces de putere și o violare a art. 7 din legea contenciosului administrativ, așa că recursul este fondat și urmează a se admite, fără a se discuta motivul I. de casare care devine fără interes, — iar în fond întrucât dovada comunicării deciziunii a fost semnată de un funcționar din Minister — nu de Ministru, comunicarea este inoperantă și deci cererea de daune cominatorii urmează a se respinge.

Curtea de Apel Cluj, Secția III.

No. C. III. 3497/1932. Preș. Al. Ulvițanu, președinta

Suspendarea execuției prevăzută de art. 35 din legea asanării, cum urmează să fie înțeleasă.

MOTIVE:

Reclamanta a introdus o acțiune contra părților cerând ca aceștia să fie obligați a tolera îndestularea și din valoarea imobilelor cuprinse în c. f. Ludoșul de Mureș No. 12.

Reprezentantul părților depunând la dosar un certificat al Judecătorei Ludoș din care rezultă că pârâtul Pfeffermann Samoilă a făcut cerere pentru asanarea datoriilor agricole a cerut suspendarea procesului.

Tribunalul Turda a admis această cerere și în baza art. 35 din legea pentru asanarea datoriilor agricole a suspendat procedura.

În contra acestei deciziuni reclamanta a făcut recurs cerând reformarea deciziunii și îndrumarea instanței de a relua cauza și a o desbata în fond.

Considerând că conform art. 35 din legea pentru asanarea datoriilor agricole dela data introducerii cererii de asanare nici un creditor nu poate înființa, sau continua măsuri de urmărire și executare asupra imobilului agricol, că sunt suspendate ori ce măsuri de urmărire și executare de ori ce fel pentru debitorii cari intră în asanare dela data publicării legii până la data hotărârii definitive de asanare judiciară;

Considerând că în virtutea acestui text de lege se pot suspenda numai măsurile de urmărire și executare, dar nici decum cursul unui proces, astfel până când procesul nu ajunge în stadiul de executare art. 35 din legea conversiunii nu își are aplicațiune.

Având în vedere că în speță reclamanta prin acțiune cere stabilirea unui drept acela de a putea încasa creanța sa, din imobile ce i se poate acorda fără să se violeze principiul preconizat în art. susmenționat, urmând că oprelișta prevăzute de legea conversiunii să i se aplice atunci când afacerea s'ar găsi în stadiul executării întrucât pârâtul ar fi în condițiunile legii și ar beneficia de acest favor.

Considerând că în atari împrejurări, greșit tribunalul a suspendat procedura, în consecință.

Curtea a admis recursul, a reformat deciziunea atacată conform dispozitivului.

Cheltueli s'au acordat conform art. 430 și 508 pp Cluj, la 30 Noembrie 1932.

Președinte: Ulvineanu. ss. Raportor: Mureșan. ss. Votant: Predoviciu. ss. Grefier: Rosca ss.

Ministerul de Justiție cu ordinul circular Nr. 101.701-19 Dec. 1933, observă că unele instanțe judecătorești din teritoriile alipite, nu aplică disp. act. 41 și 42 din l. p. organizarea penitenciarelor publicată în M-tor Oficial No. 166—1929, lege care are aplicațiune pe întreg teritoriul țării și reglementează chestiunea computării în pedeapsă a deteniunii preventive, cerând o strictă aplicațiune a acestor dispozițiuni, toate celelalte texte care reglementează această chestiune fiind abrogate. (Dec. Ministerului de Justiție No. 101.701 din 19 Dec. 1933).

R E C E N Z I I

Congresul internațional al avocaților

Ținut la Dubrovnik (Ragusa) în Septembrie 1933

Primind o broșură, prin care Dl Const. L. Naumescu președintele Uniunii Avocaților din România și vice-președinte al Uniunii internaționale a avocaților, face o dare de seamă asupra congresului ținut anul trecut în luna Septembrie în Iugoslavia, găsim de datoria noastră a expune moțiunile luate de acest congres, spre a lua cunoștință despre ele și cititorii acestei reviste.

Uniunea internațională a avocaților denumită „OMNIA FRATERNE“, a fost fondată în anul 1927 și funcționează sub auspiciile Ligii Națiunilor, pe lângă Institutul de cooperare intelectuală din Paris.

Această asociațiune este formată actualmente din barourile mai tuturor Statelor europene, la cari se adaugă câteva de peste ocean, ca: Statele-Unite, Canada, Argentina, etc.

Ea ține în fiecare an câte un congres într'unul din orașele mari ale Europei, iar până acum asemenea congrese s'au ținut la Bruxelles, Paris, Luxemburg, Haga și anul acesta la Ragusa.

Printre chestiunile puse la ordinea zilei în afară de chestiunea modificării statutelor, figurau:

a) *Garantarea imunității apărării în dreptul comparat*, asupra căreia, D-l vice-președinte *Jean Appleton* a făcut un rapport, care poate fi considerat ca o monografie completă asupra acestei probleme.

Asupra acestei chestiuni Congresul a votat următoarea:

M O Ţ I U N E

Congresul exprimă dorința:

Ca niciodată avocatul să nu poată fi urmărit sau turburat pentru vorbele sau scrierile sale, oridecâte ori nu s'a depărtat de limitele cauzei și a fost de bună credință în interesul apărării;

că, dacă i se impută vreun abuz în exercițiul acestui drept, acest abuz să fie exclusiv de resortul jurisdicțiunii disciplinare, constituită în dimulă posibilă în chiar sânul baroului;

ca totdeauna avocatul să poată comunica în mod liber cu clientul său și să primească mărturisirile sale, sub garanția secretului profesional;

ca, sub nici un pretext, să nu poată fi împiedicat sau amenințat în exercițiul profesiei sale, mai ales din cauza convingerilor sale politice sau religioase, sau pe considerațiuni de rasă, etc.;

ca el să fie în mod special protejat de autoritățile publice, oridecâte ori împrejurrile politice, economice sau sociale, vor face rolul său mai dificil sau îl vor expune mai mult animozității de opinii.

b) A urmat raportul Dlui *Joseph Séjourné*, decanul baroului Orléans despre: Rolul baroului cu privire la protecția copilului amenințat moralmente. Asupra acestei chestiuni Congresul a votat următoarea:

M O Ţ I U N E

Congresul exprimă dorința:

1. ca să fie create, în toate țările în cari nu există încă, „Tribunale speciale pentru copii“, funcționând lipsite de orice fel de publicitate.

2. ca apărarea copiilor înaintea acestor Tribunale speciale să fie rezervată — legalmente sau pe cale administrativă — numai avocaților, aceștia fiind în mod natural calificați pentru a o asigura, orice alte persoane neputând interveni decât în calitatea și sub format de informatori și de martori;

3. ca, prin o continuare și „extindere“ a rolului lor de apărători și sfătuitoari, avocații să fie chemați sub forma cea mai directă și cea mai vie la opera de supraveghere, de încurajare și îndreptare morală a copiilor, cari sunt obiectul măsurilor de protecție luate de Tribunalele pentru minori.

CONGRESUL,

apreciază că într'o asemenea operă, concursul femeilor avocate este în mod special îndicată, calitățile lor naturale de devotament și sensibilitate calificându-le pentru a colabora la această operă, într'un mod cu adevărat util și binefăcător pentru copil.

c) Apoi Dl *Louis Sarran*, avocat din Paris, Președintele asociațiunii naționale a avocaților, din Franța și Colonii, secretarul general al Uniunii internaționale a avocaților, a vorbit despre: *Vânzările pe credit cu reținerea proprietății, până la efectuarea plății prețului.*

Asupra acestei chestiuni Congresul a votat următoarea:

MOȚIUNE

Congresul își exprimă dorința de a se stabili o convențiune internațională pusă la îndemâna tuturor națiunilor, consacrand validitatea vânzării pe credit cu reținerea proprietății și asigurând garanția unei publicități organizate, pe cât posibil, după un model uniform.

d) Exercițiul puterii disciplinare în barou.

Dl Charles Gheude, avocat din Bruxelles și secretarul general al Uniunii internaționale a avocaților, a expus documentatul său raport asupra acestei chestiuni.

Asupra acestei chestii, Congresul a votat următoarea

MOȚIUNE

Congresul sesizat de chestiunea organizării exercițiului disciplinei profesionale;

Își exprimă dorința:

1. să se unifice în diversele țări această organizare și acest exercițiu;

2. să se rezerve numai barourilor singure, competența disciplinară, atât în prima instanță cât și în apel, sau cel puțin, să asigure baroului, în a doua instanță, o participare la judecata cauzelor disciplinare;

3. să se atribue deciziunilor de ștergere din tablou caracterul lucrului judecat, față de toate barourile țării, în țările în cari nu există încă acest lucru.

TIMBRELE DE PLEDOARII

Congresul internațional al avocaților, întruniți la DUBROVNIK, constată că sistemul timbrilor de pleoarii, întrebuintat în România în virtutea legii, constituie mijlocul cel mai practic și eficient pentru alimentarea Caselor de pensii ale avocaților și după experiențele făcute, poate să recomande aplicarea lui barourilor tuturor țărilor, cari nu posedă până acum Case de pensii, cum și celor barouri cari doresc să-și amelioreze modul de funcționare a Caselor de pensii existente.

Asupra acestei moțiuni Dl Const. L. Naumescu se exprimă:

Recunoașterea valorii și importanței timbrilor de pleoarii de către înaltul for, compus din somitățile tuturor barourilor din lume, este o mare cinste pentru țara noastră și dovedește că și noi Români, când ne devotăm unei idei, putem obține rezultate și realizări cari să fie apreciate și adoptate chiar de străini.

Mai ales pentru mine personal, care m'am devotat ideii de a realiza organizarea Casei de pensii a avocaților pe baza timbrilor de pleoarii, este o mare satisfacțiune sufletească, când constat rezultatele obținute, gândindu-mă cu câtă neîncredere și chiar ostilitate a fost primit acest sistem al timbrilor de pleoarii, de către numeroșii confrăți, dintre cari unii și astăzi, din diferite motive, nu vor să priceapă utilitatea lor și nici să facă să se aplice legea care prevede obligativitatea întrebuintării timbrilor de pleoarii.

Să sperăm că cel puțin acum, când un congres inter-

național, ca cel dela Ragusa, a consacrat importanța și eficacitatea sistemului românesc, confrății noștri vor găsi că a venit timpul să-și facă datoria și să aplice legea în mod strict.

ALEGEREA BIROULUI UNIUNII INTERNAȚIONALE.

INCHIDEREA CONGRESULUI.

În ultima ședință, congresul internațional al avocaților a procedat la alegerea biroului și a proclamat președinte de onoare pe dl W. M. de Brauw, fostul președinte activ, iar ca președinte titular pe anul următor a ales pe dl Dr. Dragutin Iankovitch, președintele Uniunii avocaților iugoslavi, și în fine pentru cele două locuri de vicepreședinți ai Uniunii internaționale, tot prin votul unanim al congresului, au fost proclamați aleși dl Jean Appleton, președintele Asociațiunii naționale a avocaților francezi și reprezentantul țării noastre: Dl Const. L. Naumescu.

Dl Const. L. Naumescu își încheie darea sa de seamă cu ultimile cuvinte din cuvântarea sa de mulțumire adresate congresului.

Frumusețea acestor cuvinte ne obligă să le redăm și noi aci:

„Cea mai vie dorință a poporului român este de a trăi în pace cu toate popoarele și a considera ca prietenii pe toți vecinii săi”.

„Și unde s'ar putea exprima și realiza mai bien această dragoste de pace decât în sânul acestei Asociațiuni care luptă pentru triumful păcii și al dreptății?”

„Cât de grandios este scopul acestei asociațiuni, care caută de a menține armonia între popoare cu concursul juriștilor tuturor țărilor, prin dezvoltarea și aplicarea principiilor de drept, fiindcă numai prin respectul drepturilor și libertății tuturor popoarelor se poate realiza solidaritatea între ele, care este singurul mijloc eficient pentru a se înlătura pe viitor orice cauză de conflicte între state”.

„Activitatea Uniunii internaționale se manifestă cu aceeași ardoare și în domeniul dreptului privat, prin concursul său la ameliorarea legislațiunilor și prin stabilirea normelor pentru interpretarea și aplicarea justă a legilor”.

„În afară de acestea, în fiecare an congresele noastre discută și rezolvă chestiuni profesionale de mare importanță, cari contribuiesc la întărirea spiritului de confraternitate și de solidaritate profesională între avocații tuturor barourilor din lume, cum și la apărarea drepturilor și intereselor lor”.

„O activitate atât de prodigioasă, o stăruință neclintită pentru propagarea și dezvoltarea unor principii ce stau la baza oricărei organizațiuni sociale moderne, la care se mai adaugă sentimentele nobile și generoase ce animă această Asociațiune de intelectuali, fac ca rolul și misiunea ei să fie recunoscute în toată lumea și importanța netăgăduită a lucrărilor sale să fie apreciată de toți, fiindcă activitatea Uniunii internaționale a avocaților se adresează lumii întregi, luptând pentru interesele umanității și pentru triumful dreptății”.

Situația sumară

**Banca Națională
a României
1933**

ACTIV

6 Ianuarie 1934

31 Dec 1933

Stoc:	6 Ianuarie 1934	31 Dec 1933
Aur } în țară	6 696 300 941	9 918 758 336
} în strălăătate	3 222 457 395	225 750 500
Devize		10 144 508 836
Stoc total		24 111 937
A te devize		194 495 189
Monetă divizionară		8 502 318 253
Portofoliu comercial		
Avansuri pe titluri și metale prețioase:		8 822 996 169
Simple:	233 706 900	
In cont curent	341 360 552	575 067 452
Datoria Statului		3 681 087 283
Avansuri temporare Tezaurului		2 000 000 000
Titluri și participațiuni:		
Titlurile capitalului social	185 919 834	
fondului de rezervă	70 131 328	
rezervelor pentru imobile și mobilier	164 306 880	
Participație la capitalul Băncii Regiem. Internaționale	80 645 161	
Creditul Industrial (Capital subscris lei		
150,000,000)	74 250 000	575 253 203
Titlurile Fondurilor de pensii și asistență pentru personal		112 073 866
Imobile		563 127 745
Mobilier și mașini de imprimerie		126 488 910
Cheltuieli de administrație		24 144 547
Activ corespunzător unor angajamente pe termen		153 991 739
Conturi diverse		4 214 136 186
Portofoliu agricol		3 166 839 212
Provizii speciale de devize		2 218 002 456
Aur la Moscova		
		36 275 646 814
31 Decembrie 1933		36 184 140 637
3 856 711 964	Efecte și avansuri gerate de Bancă pentru Stat	3 856 711 764
628 092 428	Disponibilul Direcției Generale a Drumurilor la Societatea Anonimă Svede, Luxemburg	628 092 428

PASIV

Capital social		600 000 000	600 000 000
Fond de rezervă		475 096 583	475 096 583
Rezerve pentru imobile și mobilier		497 495 598	497 495 598
Fonduri de pensii și asistență pentru personal		143 296 339	145 349 205
Angajamente la vedere:			
Bilete de Bancă în circulație		21 103 296 405	21 218 861 035
31 Dec. 1933			
517 213 182	a) Ministerul Finanțelor	514 637 762	
676 280 554	b) Serviciile publice, Casa Autonomă	697 954 395	
293 083 838	c) Imprumut 7% 1929	308 524 141	
178 974 776	d) Imprumut 7 1/2% 1931	178 333 705	
3 552 567 074	e) Conturi curente	3 587 578 254	
2 038 520 918	f) Alte exibilități la vedere	1 999 544 014	
	Angajamente la termen		4 044 925 659
	Dobânzi și beneficii diverse		6 992 204
	Conturi diverse		2 117 971 735
			36 275 646 814
			36 184 140 637
31 Dec. 1933			
3 856 711 964	Ministerul Finanțelor, ct. efecte și avansuri gerate de Bancă	3 856 711 764	
628 092 428	Direcția Generală a Drumurilor ct. lei la Societatea Anonimă Svede, Luxemburg	628 092 428	
	Totalul angajamentelor la vedere		28 389 868 696
	Raportul între stocul de aur și angajamente		34 94%
	Raportul între stocul total și angajamente		35 73%
			28 475 501 377
			34 75%
			35 65%

Taxa: { Scont 6%
Dobândă 7%